

SMOLENICKÝ POSOL

Ročník 8

Číslo 4

DECEMBER 2008

Časopis farnosti Smolenice

„Narodil sa nám...“

Slobodná mamička, sobáša preto, že „sa musia brať“, to sa v dnešnej spoločnosti považuje za niečo normálne. A dnešná spoločnosť ide ešte ďalej.

Opačným pohľadom je optika Božích a cirkevných prikázaní, ktoré nám na to hovoria niečo iné.

Aký pohľad máme zvoliť my?

Pohľad prvých Vianoc. Keď sa pozrieme na to pozornejšie, tak sa nám niektoré veci nemusia na prvý pohľad pozdávať. Jozef si berie Máriu za manželku, až keď čaká Dieťa.

Lenže u Židov už zasnúbenie bolo z nášho pohľadu manželstvom...

A tak nám Vianoce môžu pomôcť k tomu, aby sme sa pozreli hlbšie nielen do histórie, ale aj do našich medziľudských vzťahov. Nepozerať iba právnický, čo musíme alebo nesmieme. Nepozerať iba na to, čo je vidieť navonok, ale aj do konkrétnych situácií človeka, ktorého máme pred sebou. Skúsme prežiť Vianoce s pohľadom na druhých, ktorý očistíme od svojich predsudkov, ktorý očistíme - aspoň v duchu - prosbou o odpustenie za naše pokrivené pohľady a ktorý očistíme aj odpustením pre tých, čo nám ublížili.

Vtedy môžeme začať chápať, prečo prichádza Boží Syn na svet. Potom môžeme Vianoce naozaj prežiť.

(pb)

Týždeň Cirkvi pre mládež 2008

Tento rok sa konal už po piatykrát, s celoslovenskou účinnosťou. V čase od 14. do 23. novembra mali mladí ľudia možnosť zapájať sa do podujatí adresovaných práve im. Po prvýkrát sa pri tejto príležitosti konalo v našej farnosti **stretnutie mládeže dekanátu Trnava B**. Zúčastnili sa i mladí z iných dekanátov, takže možno povedať, že toto stretnutie sa stalo tak trochu i diecéznym. Pozvanými hosťami boli **vdp. Ondrej Chvala**, ktorý má vnašej diecéze na starosti pastoračiu mládeže, **vdp. Mário Bosý**, ktorý mal pre mladých pripravenú zaujímavú a dynamickú kázeň a nám dobre známy **vdp. Pavol Tomek** sa vynikajúco zhostil prednášky.

Mladí tak mali vytvorený priestor na spoločné zdieľanie, modlitbu a rozhovor. To by však nebolo možné bez vhodného vybavenia a priestorov, ktoré vďaka Bohu, v našej farnosti nechýbajú. Vďaka i tým, ktorí prispeli duchovnou, či materiálnou pomocou.

(red)

POZVÁNKA

Srdečne vás pozývame na Jasličkovú pobožnosť, ktorú si pre našu farnosť pripravili hostia z Trnavy. Uskutoční sa na sv. Štefana 26.12.2008 o 15.30 hod. vo farskom kostole v Smoleniciach. Tešiť sa môžu deti, ale aj dospelí.

Z obsahu:

DIANIE VO FARNOSTI: 2. ročník Smolenických farských dní... Blahoželáme... Birmovka... Misijná obnova... Omša sv. Huberta... Voľby do Ekonomickej farskej rady...

DIANIE V CIRKVI: Týždeň mladých v Cirkvi... Dekanátne stretnutie mládeže...

SPIRITUALITA: Rozhovor s otcom biskupom... Sviatosť manželstva... Každý deň čítame Sväté písmo... Potrebujeme Vianoce... Okienko sv. Jozefa...

Potrebujeme Vianoce!

Vianoce a prípravu na ne prežívame rôzne. Moja kolegyňa už od začiatku decembra pripravuje darčeky pre svojich blízkych, navštevuje vianočné trhy, číta letáky a hľadá inšpirácie na nákup darčiekov. Keď už zdanlivo všetko má, ešte vždy sa nájde čosi, čo ešte dokúpi bratovi, priateľovi, mame... nie a nie dopracovať sa do úplného konca. A keď už predsa len vyčerpá všetky možnosti a vyprázdni peňaženku, rovnako starostlivo si dá záležať, aby mal každý darček primerane veľkú škatuľku, vhodný papier na zabalenie, stužku a to všetko farebne zladené s osobitnou, rovnako starostlivo pripravenou a napísanou menovkou.

Dalšia kolegyňa už tri týždne začína v pondelok ráno vždy vetou: „Tak čo, už si piekla k Vianociam?“ Zvyčajne ani nečaká na odpoveď a pokračuje vo výpočte dobrôt, čo stihla cez víkend napiect’.

Fero chodí od Mikuláša až do Vianoc pravidelne navštevovať vianočné trhy na námestie, ako on hovorí nadýchať sa tej atmosféry a vylepšiť to vareným vínkom.

Deti (a nielen deti) sa už týždne tešia na „Popelku“ a ešte mnoho ďalších rozprávok, „bez ktorých by azda ani Vianoce neboli“, ako hovorí moja dobrá kamarátka.

Katka rozmýšľa vždy už v lete, akej farby bude stromček tento rok, aké urobí vianočné prestieranie, aby to bolo čo najkrajšie a najslávnejšie.

Aj tí čo vyhlásili Vianoce za sviatky lásky a pokoja, bez narodenia Božieho Syna, ich predsa len slávia. Vychádza mi, že aj keby sa nenarodil Pán Ježiš, Vianoce by sme si museli vymyslieť!

Vianoce sú rozprávkové, sprítomňujú nám krajinu nášho vlastného detstva, aj keď sme už dospelí. Sú voňavé ako vianočné pečivo z rúk našich mám. Sú darom ako tie starostlivo upravené balíčky, ktoré si na Vianoce darujeme, keď chceme dať niekomu najavo, že nám na ňom záleží. Sú slávne a dýchajú posvätnom. To všetko im dokážeme dať. Takto si Vianoce dokážeme pripraviť. Milujeme na nich všetko to esteticky pôsobivé, mierne sentimentálne.

Tešíme sa na chvíle strávené s rodinou, ktoré sú sami o sebe cenné a čím ďalej, tým menej samozrejmé. Prebudiť city v nás dokáže ešte to malé dieťa v jasličkách. Idyla Betlehema. Ježiško. Vianoce sú aj výdychom po celoročnej námahe. Nejedem z nás bilancuje, čo sa mu podarilo a čo nie, plánuje do budúcnosti alebo len tak oddychuje medzi svojimi blízkymi. Sú to všetko prirodzené dary Vianoc. Pomôžu nám azda na čas zabudnúť na to, čo nás ťaží, ale nevyriešia...

Dobrá správa je, že Vianoce v skutočnosti prinášajú riešenie! Prinášajú spásu do nášho života. Prinášajú záchranu. Problém nášho života, hriechu, zlyhaní, kríz, slabosti a zranení v najširšom zmysle slova, je vyriešený. Narodil sa ten, čo nás zachráni. Malý Ježiško vyrastie z jasličiek a ukáže, že je **PREDIVNÝ RADCA, MOCNÝ BOH, OTEC VEČNOSTI, KNIEŽA POKOJA** (Iz 9,6). Nuž, poďme k nemu! **Vianoce sú dôvodom na pokorný návrat k svojmu Spasiteľovi.** Nie pýcha života, ale pokorné a oslobodzujúce uznanie toho, v čom som slabý, toho, kde ma bolí, toho, kde som bezradný.

Sviatosť zmierenia je sviatosťou uzdravovania, v ktorej nás lieči sám Boh. Prináša spásu, záchranu do nášho života. Je **prítomný v Eucharistii** pre nás. Prináša nám každodenne lásku, ktorou nás miluje od večnosti. Také sú Vianoce!

Či už máte peniaze na drahé darčeky alebo budú skôr malé a symbolické, či už budete v kruhu rodiny alebo budete sami, či si pochutnáte na vianočných dobrotách alebo si pre podráždený žĺčník nedáte ani majonézový šalát, či už absolvujete televízny rozprávkový maratón alebo sa vám práve pokazí televízor, v každom prípade, bez ohľadu na okolnosti, bez ohľadu na to, ako veľmi sa vaše Vianoce budú odkláňať od očakávanej idylky, v každom prípade, za každých okolností ... **PREŽITE VIANOCE SO SVOJÍM SPASITEĽOM!**

(iš)

70

BLAHOZELAME!

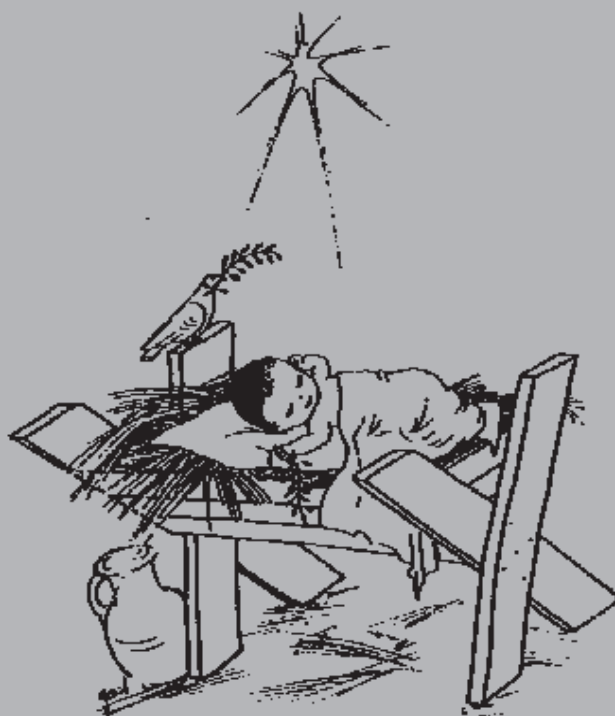
pani
**Ernestína
Sládekovej**
k životnému
jubileu, ktorého sa
dožila 6.12.2008.
Pani Sládekovej
denne vedie

modlitby pred svätou omšou
v našom farskom kostole, za čo
jej vyslovujeme úprimné Pán Boh
zaplať. Taktiež prispieva spevom
k dôstojnému odprevádzaniu
našich drahých zosnulých.

Do liturgie sa zapája aj ako
členka speváckeho zboru *Mysterium cantus*.
Dlhé roky venovala svoj voľný čas aj mladým
divadelníkom. Jej rukami prešlo niekoľko
desiatok mladých, ktorým venovala hodiny, dni
a týždne pri nácvikoch, príprave kostýmov, kulís.
To všetko s láskou, trpezlivosťou a zaniatenosťou
pre dobrú vec prospešnú širokej verejnosti.

Do ďalších rokov Vám želáme, milá „teta
Erna“, aby ste i naďalej mohli slúžiť modlitbou
tomu, čo nám všetko dáva, Pánovi Večnosti,
aby ste sa mohli zapájať svojím spevom do
liturgie, aby sme mohli spoločne tráviť čas pri
nácvikoch. Vyprosujeme Vám zdravie, pokoj duše
a požehnanie pre Vás i Vašich blízkych.

(red)

BLAHOZELAME!

40

*Pani
Gabriele
Fančovičovej
k životnému jubileu,
ktorého sa dožila
7.11.2008. Gabika, želáme
Ti veľa zdravia, lásky,
Božieho požehnania pre
Teba i Tvoju rodinu.
Tak ako si kedysi viedla
mládež, stretká, chodila
spievať, pripravovala jasličkové,
výlety, púte a všeličo iné, nech aj
v súčasnosti Boh riadi Tvoje
životné cesty, upevňuje Ťa
v poslaní a povolani, ktoré si od
neho dostala. Zverujeme Ťa pod
ochranu Panny Márie a Tvojich
nebeských patrónov.
(red)*

Denne čítame Sväté písmo.

Spoločenstvo „Biblické čítania“ sa po prázdninách opäť začalo stretať. Schádzame sa pravidelne každú sobotu o 18,00 hod., aby sme sa duchovne pripravili na slávenie nedeľnej Eucharistie. Splnilo sa nám naše želanie, aby bol dom plný ľudí. Na poslednom stretnutí nás bolo 22.

Z vlastnej skúsenosti viem, že kresťanské spoločenstvo je miesto, kde Boh v hojnosti vylieva svojho Sv. Ducha a teda ľahšie sa napreduje v duchovnom živote, keď je človek medzi sestrami a bratmi v Kristovi.

V „Roku svätého Pavla“ (na odporúčenie nášho duchovného otca, vdp. Bacigála), sme sa zapojili aj do denného čítania Svätého písma formou Lectio divina.

Začali sme s čítaním Skutkov apoštolov a pokračujeme listami svätého apoštola Pavla. Táto forma čítania a meditovania nad Božím Slovom nás veľmi duchovne obohacuje a podnecuje nás, aby sme sa pri stretnutiach zdieľali so svojimi zážitkami z prečítaných textov. Uvažujeme nad vlastnou vierou a bližšie spoznávame cez slovo sv. Pavla Pána Ježiša, veď sv. Pavol je živým svedkom stretnutia s Kristom, ktoré ho úplne pretvorilo.

Záverom by sme ešte chceli povzbudiť tých, ktorí sa ešte celkom nerozhodli a váhajú, či majú medzi nás prísť. Nebojte sa! Príďte! Sme otvorené spoločenstvo, potešíme sa. Nevyžadujeme žiadne teologické znalosti, ani mimoriadne vedomosti, či výrečnosť, stačí ak budete mať otvorené srdce. Život s Bohom je veľké dobrodružstvo!

Viera a Miroslav Janáčkoví

List pre Teba ...

Ako dobre vieš, moje narodeniny sa blížia. Každý rok sa koná oslava na moju počesť a myslím si, že tak bude aj tento rok. Počas týchto dní veľa ľudí nakupuje darčeky. Rozhlas a televízia vo svojich reklamách na každom kroku upozorňujú svet na moje blížiace sa narodeniny. Oslava mojich narodenín začala už pred mnohými rokmi. Spočiatku ľudia chápali a boli vďační za všetko, čo som pre nich urobil. Teraz sa zdá, že už mnohí nepoznajú skutočný dôvod osláv.

Aj vlani bola usporiadaná takáto slávnosť na moju počesť. Slávnostná tabuľa bola plná delikates, ovocia a rôznych maškrít. Výzdoba bola vskutku fantastická a všetko to dopĺňali nádherne zabalené darčeky. Chceš však niečo vedieť? Bol som oslávenec, ale nebol som pozvaný.

Keď prišiel deň D, prišiel som, ale nechali ma vonku, pred zabuchnutými dverami. A ja som tak veľmi chcel byť s nimi. Nepozvaný, ale predsa som sa rozhodol potichučky vojsť. Všetci jedli, pili, podaktorí aj opití, rozprávali oplzlé vtipy a nesmierne sa na všetkom bavili. A naviac, keď do miestnosti vstúpil veľký tučný muž oblečený v červenom s dlhou bielou bradou. Vyzeral ako opitý, sadol si do kresla a všetky deti sa rozbehli k nemu, kričiac: „Santa Claus, Santa Claus!“, akoby táto oslava bola na jeho počesť!

O polnoci sa všetci začali objímať. Tak som roztvoril svoju náruč čakajúc koho by som objal. A vieš čo? Nikto ma neprišiel objasť. Ľudia si začali rozdávať darčeky, otvárali ich plní očakávania. Keď už boli všetky otvorené, nesmel som sa obzreť, či tam snáď nebude aspoň jeden aj pre mňa. Veď ako by si sa cítil ty, keby na tvojich narodeninách boli obdarovaní všetci okrem teba – oslávenca? Vtedy som pochopil, že som nechcený, nepozvaný a preto som rýchle odišiel.

Bol by som rád, keby si mi tieto Vianoce dovolil vstúpiť do svojho života. Potešilo by ma, keby si uznal skutočnosť, že pred vyše dvetisíc rokmi som prišiel dobrovoľne na tento svet, obetovať svoj život na kríži, aby som ťa zachránil. Dnes je jediný čo chcem, aby si tomu veril celým svojím srdcom.

Rád sa s tebou o niečo podelím. Keďže ma mnohí nepozvali na svoje párty, budem mať svoju veľkú vlastnú grandióznu oslavu, akú si nikto nevie predstaviť. Stále ešte prebiehajú prípravy. Dnes som poslal mnoho pozvánok a toto je jedna z nich aj pre teba. Chcem vedieť, či prídeš, aby som ti rezervoval miesto a napíšem tvoje meno zlatými písmenami do veľkej knihy pozvaných. Iba tí zapísaní budú pozvaní na párty. Tí, ktorí neodpovedia na pozvánku, zostanú vonku.

Vieš, ako môžeš odpovedať na toto pozvanie? Je to jednoduché, pošli za mňa túto pozvánku všetkým, na ktorých ti záleží ... Budem na vás všetkých čakať na tohtoročnej oslave... Uvidíme sa čoskoro ... Milujem ťa.

Ježiš

BLAHOŽELÁME!

Pánovi Jurajovi Bacigálovi k životnému jubileu, korého sa dožil 19.12.2008.

Pán Bacigál hoci nie je našim farníkom, sa významnou mierou podieľa na prevádzke farského strediska. Aby mohli priestory slúžiť svojmu účelu, stretávaniu mladých, dôchodcov, detí, ubytovávaniu výletníkov, je potrebné dbať o mnoho vecí. Podchvíľou sa niečo pokazi, niečo treba vymeniť, vylepiť, upratať. Mnohí ani netušia, že za túto bohumilú činnosť môžeme ďakovať práve otcovi nášho pána farára, pánovi Bacigálovi.

Pán Bacigál, želáme vám veľa zdravia, síl, ale aj životného optimizmu a nachádzania radosti v každodenných (veľkých) maličkostiach.

(red)

Viete, že?

Svätý Mikuláš patrí medzi najpopulárnejších svätých. Narodil sa okolo roku 270. Už v mladosti bol povesný svojou dobročinnosťou, ktorá ešte vzrástla, keď sa stal biskupom v meste Mýre (terajšia obec Dembre v Turecku). Z jeho životopisov je známa epizóda ako dal nepozorovane trom chudobným dievčatám peniaze na veno, aby sa mohli čestne vydať. Niektoré životopisy hovoria, ako sv. Mikuláš dosiahol oslobodenie troch nevinne na smrť odsúdených dôstojníkov, ako zachránil stroskotaných námorníkov, ako odstránil od svojho mesta hlad, ako vzkriesil zabitých klerikov. V týchto rozprávaniach je však ťažké určiť historické jadro. Napriek tomu treba pripustiť, že mýrsky biskup bol výnimočná osobnosť, ktorá vyvolala nezvyčajnú pozornosť a úctu.

Svätá Lucia patrí medzi starokresťanské svätice. Najstaršie zachované životopisy pochádzajú zo 6. storočia. Podľa nich bola Lucia mladá bohatá Sicílička z mesta Syrakúzy. Mala sa vydať za mládenca z toho istého mesta. Keď jej ťažko ochorela matka, Lucia si vykonala púť k hrobu sv. Agáty do Catanie, aby tam prosila o matkino uzdravenie. Tam sa jej údajne zjavila sv. Agáta a predpovedala jej skoré mučeníctvo. Po návrate zrušila svadbu a začala svoj majetok rozdávať chudobným. Sklamany snúbenec ju obžaloval pred úradmi, že je kresťanka. Uväznili ju a predviedli pred súd. Ani sľubmi, ani hrozbami ju neprinútili, aby sa zriekla kresťanskej viery. Po rozličnom mučení ju zabili prebodnutím hrdla. S menom a sviatkom sv. Lucie sú spojené mnohé ľudové zvyky. Lucia sa

v nich predstavuje ako rozdeľovateľka darov a nositeľka svetla pravdepodobne v súvislosti s významom jej mena-latinsky lux znamená svetlo.

Svätý Štefan („štefanos“ po grécky znamená veniec) O pôvode sv. Štefana nevieme nič bližšie. Viac sa o ňom dozvedáme zo Skutkov apoštolov. Zo skutkov vysvitá, že Štefan vynikal osobitnými duchovnými darmi. Bol „plný viery a Ducha svätého“. Preto, keď sa apoštoli rozhodli ustanoviť osobitnú charitatívnu službu v Cirkvi, voľba padla v prvom rade na Štefana. Okrem neho si cirkevná obec zvolila ešte ďalších šiestich. Apoštoli sa nad nimi zvolili a kládli na nich ruky. Bola to prvá diakonská vysviacka („diakonia“ pochádza z gréckeho slova a znamená služba). V čom pozostávala diakonská služba? Skutky apoštolov spomínajú každodenné obsluhovanie vdov a službu pri stoloch. Bolo to akési prvokresťanské spoločenstvo „agapé“, ktoré sa pripájalo k sláveniu Eucharistie. Každodenné obsluhovanie vdov predstavovalo akúsi počiatkovú podobu sociálnej služby v cirkvi, ktorá neskôr zahŕňala aj chudobných, siroty a chorých. Štefanova činnosť v diakonskej službe bola i kázanie, často sprevádzané mimoriadnymi znameniami. Ľud obdivoval diakona, ktorý „plný milosti a sily konal divy a veľké znamenania“. To sa však nepáčilo niektorým židovským horlivcom. Pustili sa so Štefanom do hádky. Proti jeho múdrosti a proti Božiemu Duchu, ktorý z neho hovoril, nemohli nič urobiť. Pobúrili proti nemu ľud, starších a zákonníkov. Nakoniec ho za mestom ukameňovali.

Svätý Silvester bol prvý pápež po období prenasledovania kresťanov. Rímskym biskupom, a tým aj hlavou celej Cirkvi sa stal v januári 314. Bolo to po cisárskom vyhlásení (v dejinách známe pod menom Milánsky edikt), ktoré dalo kresťanstvu slobodu a plnoprávnosť. Cirkev sa ocitla pred novou situáciou a jej najvyšší predstaviteľ niesol zodpovednosť za jej život v zmenených podmienkach. Vonkajším prejavom slobody boli prvé veľké kresťanské chrámy. Za 21-ročného pôsobenia pápeža Silvestera vznikli v Ríme baziliky sv. Jána v Lateráne, sv. Petra vo Vatikáne, sv. Pavla za hradbami a sv. Vavrinca za hradbami. Tieto veľké cirkevné stavby vznikli aj na podnet cisára Konštantína. Silvester bol pokojný a rozvážny muž, ktorý sa usiloval vyhnúť zrážkam a dal prednosť nenápadnej budovateľskej práci. Pri väčších podujatiach akoby zámerne zostával v úzadí, aby sa vyhol zbytočným konfliktom s energickým cisárom. Zomrel 31. decembra 335 a patrí medzi prvých nemučeníkov, ktorým prejavovala západná aj východná Cirkev liturgickú úctu.

(mg)

Výsledky volieb do Farskej ekonomickej rady 14.12.2008:

Smolenice:

1	Janiga P.	28
2	Lančarič J.	20
3	Nídlková V.	14
4-6	Čurajová E.	6
	Lančarič A.	6
	Štibraná I.	6
7	Hostin J.	5
8-12	Gašparovič A.	3
	Gombár R.	3
	Hájičková E.	3
	Jajcayová D.	3
	Volner K.	3
13	Kováč V.	2
14-17	Adamcová J.	1
	Blážo J.	1
	Boháček P.	1
	Brázdovič P.	1

Lošonec:

1	Nídel P.	24
2	Bednárová V.	16
3-4	Sloboda L.	2
	Štibraná M.	2
5-14	Hacaj P.	1
	Hacajová A.	1
	Nováková M.	1
	Rábara J.	1
	Slobodová P.	1
	Štibraná D.	1

Smolenická Nová Ves:

1	Sedláček V.	8
2	Machala V.	6
3	Jelenek J.	5
4	Soos V.	1

Pozn.:

Tmavo zvýraznený boli zvolení priamo farníkmi do Ekonomickej farskej rady. Z farnosti menuje dvoch členov ľubovoľne administrátor.

27. a 28. septembra 2008

2.ročník

Smolenické

farské dni

a slávnostné udeľovanie sviatosti birmovania

Príhovor vdp. Cibiru na Farských dňoch:

Premýšľal som nad tým, čo by malo byť cieľom farských dní. Hoci som sa nerozprával s nikým z vás, ani s pánom farárom, myslím si, že ide o oživenie a utvrdenie spoločenstva veriacich ľudí. Ale v konečnom dôsledku je to o tých najzákladnejších veciach – o otázkach viery. Tie v podstate znovu a znovu preberáme a hovoríme o nich nielen v kostoloch, ale, hoci určite iným slovníkom alebo aj na inej úrovni, ale hovorí sa o týchto veciach aj vonku. Je to vlastne všade tam, kde ľudia hovoria o dnešnej kultúre, o dnešnom spôsobe života, o hodnotách, ktoré dnešní

ľudia vyznávajú a žijú. Hovorí sa pomerne dost' o tom, na čo človek potrebuje vieru, čo znamená, aké chyby sa vyskytli v jej dejinách, čo to znamená, že patríme do nejakého spoločenstva atď.

V dnešnom Holandsku sa medzi rokmi 620 až 650 odohral tento príbeh. Bol to čas, kedy začínali v Holandsku celkom úspešne pôsobiť kresťanskí misionári. Vtedajší kráľ Edwin, mal voči kresťanským misionárom odstup. Nechcel toto nové učenie pustiť do svojej krajiny. Zvolal si však svojich poradcov a veľmožov, aby sa o tom porádili. Jeden z tých poradcov vraj mal takúto reč: „Pozri sa kráľ, sedíš tu so svojimi veľmožmi vo vykúrenej miestnosti, je tu svetlo, teplo, je tu príjemne. Vonku je ale hrozná metelica, tma, zima. Predstav si, že do tejto miestnosti vletí jedným oknom vrabec, len preletí miestnosťou a druhým oknom vyletí von. Pokiaľ je tu, netrpí nepohodou, netrpí zimou, je mu dobre. Ale tam vonku sa opäť trasie, opäť prichádza do tmy. S naším životom je to podobne ako s letom tohto vrabca. Nevie, odkiaľ sme prišli, nevieme, kam ideme, nevieme čo znamená to, že môžeme chvíľu prežiť svoju pohodu. Ak nám toto nové učenie, o ktorom sa rozprávame, prinesie kúsok istoty o tom, odkiaľ a kam ideme, tak sa ho oplatí prijať.“ Toto bol podnet na to, aby v Holandsku umožnili kresťanským misionárom ďalej pôsobiť, aby sa Holandsko v tých časoch stávalo stále viac kresťanskou krajinou.

Na tomto príbehu je možno vidieť jednu z veľmi podstatných vecí, prečo ľudia prijali vieru. Kresťanskú, ale môže to byť aj pri iných náboženstvách. V prvom rade zápasili o to, čo nám vnesie svetlo do našej existencie. Bolo to premýšľanie nad životom, o čom ten život je, kam to má smerovať alebo ako v ňom obstáť. Spolu s tým, ako vedľajší efekt sa spája to, že niekto môže prosieť o silu, o zdravie, niekto sa môže upokojiť pri modlitbe a podobne. Ale to prapôvodné bol zápas o to, ako porozumieť životu, ako viem obstáť.

A tým úzko súvisí, že prví kresťania nenazývali svoju vieru kresťanstvom, nazývali to cesta, alebo tiež filozofia vera, čo v preklade znamená pravá filozofia. Je tam cítiť to isté, čo pri kráľovi Edwinovi - išlo o zápas, čo je tá najsprávnejšia filozofia pre život, čo je najlepšia cesta. Čiže nie o nejaký systém naučených pravd, nie o systém naučených zvykov, ale o vnútorný poctivý zápas o dobrý život.

Myslím, že toto sú veci, ktoré majú zostať. Dnes hovoríme skôr o tom, prečo kresťanstvo áno, prečo ho udržať, ako ho udržať a ako ho dávať ďalej. Avšak možno oveľa viac je pýtať sa, čo môžeme tomuto svetu dať, o aký život zápasíme, ako chceme ten život zušľachtiť, ako ho chceme urobiť takým, aby sme mohli po-

Na Smolenických farských dňoch sme sa stretli už po druhý krát. Keďže sa konali v termíne vysluhovania sviatosti birmovania, nechýbal ani vzácny hosť - J.E. Mons. Dominik Tóth, emeritný biskup, ktorý 55 mladých pobirmoval. Na nasledujúcich stranách vám prinášame rozhovor s otcom biskupom. Ďalším vzácnym hosťom bol vdp. Peter Cibira, ktorý sa nám prihovril v nedeľnej homílii, ktorú vám taktiež prinášame v našom časopise. Nechýbal ani predaj literatúry, devocionálií, pobožnosť s Eucharistickým požehnaním a nedeľňajší koncert. Novinkou tohtoročných SFD bola farská kaviareň, ktorá si našla svojich priaznivcov. Farské dni boli pre nás opäť príležitosťou stretnúť sa, porozprávať a prehliť svoju príslušnosť k farskému spoločenstvu.

vedať, že sme zachránení, že to je slobodný, spasený život, dobrý život.

V kostoloch počúvame veľmi často o pokání a obrátení. Táto téma súvisí aj s tým, čo hovorím, ale aj s dnešnými liturgickými textami. V prvom čítaní sme počuli, ako sa ľudia v ťažkej situácii sťažujú, že Boh nás tresce za hriechy našich otcov. A prorok im to, paradoxne, vyvracia. Hovorí: „Nie, toto Boh nepotrebuje. On vám dáva možnosť a túži po tom, aby ste vy povstali, aby ste vy zmenili svoj život.“ A v evanjeliu sme počuli, že Ježiš vytýka farizejom a zákonníkom, že sa neobrátili. Vytýka im to na príbehu dvoch synov, z ktorých jeden mal bezchybnú a úctívú reč voči otcovi, ale nemal skutky. Reč druhého nebola príliš úctivá, ale jeho skutky boli na mieste. Keď Ježiš dáva ako príklad pre farizejov mýtnikov a na neviestky, ktoré za Jána Krstiteľa robili pokánie, právom predpokladáme, že sa ich to mohlo dotknúť. Bolo to až na hranici urážky. Čítal som viacero vysvetlení, viacero komentárov k tomuto dnešnému evanjeliu a bol som prekvapený, že väčšina z nich končí len napomenutím, že nemáme byť leniví, nemáme otcovi povedať, že idem do vinice a nejst'. A že, samozrejme, nie je dobré ani to, keď povieme, nejdem. Máme teda plniť Božiu vôľu, konať ju v tej Božej vinici.

Iste, aj takto sa to dá vysvetliť, ale myslím, že Ježišova kritika má hlbšie posolstvo. Farizeji a zákonníci patrili k pomerne dobrým ľuďom (aj keď kritika na nich je častá). Boli to ľudia, ktorí sa veľmi čestne snažili zachrániť vieru národa, zachrániť celý národ. Oni boli tí, ktorí zvolávali ľudí, modlili sa, pripravovali obrady. To malo dopad - aj politický, na jednotu národa a celistvosť; aj duchovný a ľudský - cez obrady, rituály, stretania v synagóge, chceli upevniť v ľuďoch vedomie, že som pred Bohom, musím pred ním stáť, sme vyvolený národ. To neboli zlé veci. Kto sa dnes u nás snaží o takéto veci, zasluží si skôr pochvalu ako pokarhanie. A predsa tá kritika! Ježiš sa pri nich neuspokojil s tým, že by povedal: „Chodte aj vy robiť dobré skutky, toto je celé pokánie, celé posolstvo o obrátení“. Ježiš totiž práve pri nich kritizuje a neprestajne bojuje proti skostnateniu viery proti jej nefunkčnosti. Inak povedané proti sterilite viery a jej odtrhnutiu od života. To sa môže stať i vtedy, ak ju uchránime čistou a bez škvrín, ale predsa mimo života. A myslím si, že toto je jeden z problémov, ktoré súčasné kresťanstvo, aspoň tu na Západe, má. Mnohé sme zachovali, ako tí farizeji a zákonníci, ešte sa vieme aj stretnúť, možno i modliť, možno vieme aj niečo z Písma, možno poznáme dokonca mnohé z pravd katechizmu. Ale neraz viera nie je korením života, nestáva sa solou, nie je inšpiráciou. Alebo povedané s Edwinom, že neprináša svetlo do existencie, nie je zápasom o život. A povedané s prvými kresťanmi, neraz akoby sme necítili poctivosť zápasu, pravosť myslenia pre súčasný život. To sa môže stať každému, stáva sa to aj v iných náboženstvách.

Čo teda znamená veriť a čo obrátiť sa? Naozaj nielen to, že človek si povie, že už nebude nič robiť, ani nie len to, že niečo robiť bude. Ide o zásah do mysle človeka, ide o to, kde prebieha boj o kvalitu života, aká je pravdivosť tohto zápasu. Viera je zápas o pravdivosť pohľadu na svet a pokánie neprestajné hľadanie tejto pravdivosti.

Je isté, že pokánie je potrebné aj v dnešnom svete. Všetky naše náreky a volania – že je veľmi ušľachtilá doba, že stále narážame na nepoctivé firmy a nepoctivú prácu, že nás vie niekto nenávidieť a strpčovať nám život – to všetko je aj opodstatnené volanie po obrátení v tomto svete. Ale Biblia nám pripomína, že pokánie sa dá začať len od seba samého.

(Ďalšie homílie vdp. Petra Cibiru si môžete prečítať na www.teoforum.sk)

VŠEDNE NEVŠEDNÉ ROZHOVORY

Zn.: Plnosť života

J.E.Mons. Dominik Tóth, emeritný biskup (Redakčná poznámka: rozhovor nie je redakčne upravený)

Dovoľte mi, vážený otec biskup, aby som vás v krátkosti predstavila. Narodili ste sa v Kostolnom Seku pri Šuranoch. Vyštudovali ste teológiu v Ostrihomi a v Bratislave, kde ste v r. 1949 prijali aj kňazskú vysviacku. Pôsobili ste ako kaplán v Komárne, ceremonár biskupského úradu v Trnave, správca farnosti v Plaveckom Petri, Leviciach, v Dunajskej Lužnej. V sedemdesiatych rokoch vám bol odobratý štátny súhlas na vykonávanie kňazskej služby a pôsobili ste mimo pastorácie. V roku 1977 ste boli kaplánom vo Vrábľoch, neskôr správcom farnosti Dolný Piar. V roku 1989 ste boli vymenovaný za generálneho vikára v Trnave a od roku 1990 vysvätený za titulárneho biskupa ubabského. V roku 2004 ste sa stali emeritným biskupom.

Pri vymenovaní za biskupa ste mali tú česť a mohli ste si navrhnúť erb. Mohli by ste vysvetliť význam jeho jednotlivých symbolov?

Každý biskup si volí najprv heslo, ktoré by vyjadrovalo jeho činnosť alebo ktorým smerom chce vyvíjať svoju činnosť a potom aj erb, ktorý takisto má vyjadriť jeho nasmerovanie. Mňa inšpiroval vtedy sv. otec Ján Pavol II., ktorý mal veľmi jednoduchý erb, v ktorom mal kríž, písmeno M, čiže Matka Božia pod krížom. To bolo u Sv. otca, tak aj ja som si zvolil jednoduchosť. V erbe je kríž a znamenie mariánske - ľalia. Toto heslo som volil: Skrze Máriu k Ježišovi. Usiloval som sa to naplniť aj v svojom živote biskupskej činnosti. Takže toto by bolo vysvetlenie toho môjho erbu.

K tomu čo ste povedali o mne krátku by som chcel dodať. Viaz sa to tak trochu aj k Smoleniciam. 17.marca 1990 prvé bola vysviacka v Košiciach pána arcibiskupa Tkáča, práve v ten deň bolo oznámené aj moje menovanie. Musím vám vyznať, že veľmi, veľmi som tak uvažoval, ako prijať toto menovanie. Bol som aj vo vašich horách tuná na Molpíri a v horách, kde som zostával sám v modlitbe a v tomto rozhodovaní. Rozhodovanie bolo také, že bola možnosť už nasledujúce dni, aby som išiel do Ríma k Sv. otcovi, a tak som ho prosil, aby zmenil toto menovanie, že necítim sa schopný a zodpovedný tejto úlohy. Keď som tam išiel, tak jeho tajomník sa ma pýtal, v akej veci idem a hovorí: „To nepochodíte, lebo takto neprichádzajú sem s takou žiadosťou.“ Vtedy som tam išiel s p. biskupom Hrušovským a otcom kardinálom Tomkom. Keď som predniesol svoju prosbu, Sv. otec povedal, že on už nebude meniť svoje rozhodnutie a dal mi požehnanie. Ja som mu rozpovedal predtým, že cítim taký strach vziať na seba túto zodpovednosť. Je toľko mladých a zaslúžilých kňazov, ktorí by mohli túto úlohu zastávať. Ale on kategoricky, pravda inak dobrácky, povedal, že nebude to už meniť. No a potom som prijal tú biskupskú vysviacku na veľkonočný pondelok 16. apríla 1990.

Vážený otec biskup, mohli by ste nám teda opísať vaše každodenné povinnosti biskupa, aby sme si to vedeli lepšie predstaviť?

Toto je otázka dosť široká a ani neviem, nakoľko by vás to zaujímalo. Je to plnenie povinností najprv duchovného života. K duchovnému životu, základom všetkého je presné ranné vstávanie. Od toho času ako som bol bohoslovcom, naučil som sa vstávať o piatej ráno. Aj dnes sa mi to podarilo, hoci som mal ešte čas. Vtedy si vypočujem vatikánske správy, o tej piatej najprv české vysielanie, potom slovenské.

Začínam rannou modlitbou, rannou rozsvičkou, rannou hygienou, toto je príprava na deň. Tá ranná modlitba je pravda skôr by som povedal takého súkromného charakteru, lebo potom to príde, keď kňaz si všetko vykoná, nasleduje úradná modlitba ranných chvál, po ktorých nasleduje meditácia. Svätú. omšu mávam v Katedrále sv. Jána Krstiteľa v Trnave o pol ôsmej. Okolo siedmej odchádzam z domu, sadnem si na chvíľu pred sv. omšou do spovednice, po sv. omši nasleduje, a to by som vám

veľmi odporúčať, poďakovanie. Čo tak veľmi odporúča aj sv. Terézia z Avily, využitie chvíle vtedy, keď je Ježiš Kristus v nás, aby sme sa vedeli vtedy najdokonalejšie posväcovať.

Keď sa vrátim do úradu, tak najskôr sú raňajky a o deviatej nástup do úradu. Keď som bol v úrade generálneho vikára, tak to najskôr bolo prebrať množstvo pošty a už prichádzali stránky, kňazi alebo aj laici. Tá činnosť je veľmi bohatá a rôznorodá. O pol jednej máme spoločný obed s otcom arcibiskupom a so všetkými ostatnými pracovníkmi. Po obede nasleduje návrat do kancelárie a pokračovanie tej práce do štvrtej. O štvrtej býva v Dóme sv. Mikuláša sv. omša, tak sa zúčastňujem na tejto sv. omši, nakoľko aj pre kňaza, aj pre biskupa je prameňom posvätenia účasť na každej sv. omši. Máme tam tú kaplnku Panny Márie Trnavskej, kde je aj Najsvätejšia sviatosť, to je veľmi také pôsobivé prostredie. Potom nasledujú vlastne povinnosti, keď sa vrátim, či už je to breviár, o pol šiestej býva spoločná večera a nasleduje ďalší

program, najmä príprava na nasledujúci deň.

Ako vidíte, vážený otec biskup, máme medzi sebou aj deti. Keď si zaspomínate na tie detské časy, na čo najradšej spomínate z detstva a ako ste vy osobne prežívali vašu birmovku?

To je trochu ďaleko spomínať mne na detstvo, ale mám tie najkrajšie spomienky, najmä sme mali jedného vynikajúceho katechéta, kňaza, to neviem ani zabudnúť. A myslím, že tam sa rodilo aj moje kňazské povolanie. Ale tak vám môžem prezradiť, že ako by sa to kňazské povolanie zrodilo skorej. Bol som na púti v Hostíne na Morave. Chodil som vtedy do štvrtej alebo piatej triedy. No a keď som tam videl ten zástup ľudí, ako oni sa tak zbožne modlili, to tak na mňa zapôsobilo a vtedy som sa už rozhodoval, že by som mal ísť za kňaza. A viete, ako to na dedinách býva. Boli sme len niekoľkí, ktorí sme chodili na gymnázium, a keď niekto chodil na gymnázium a chodil aj do kostola, no ten bude určite už farár. Teda takto predpovedali a takto to išlo aj so mnou, že už vtedy som chodil aj na prvé piatky, ale vtedy to nebolo ešte tak, že by aj študenti chodili. Až neskôr v našom gymnáziu to uviedol profesor, vtedy sme už potom viacerí chodili. Ale si pamätám, že bolo u nás Združenie mužov Božského srdca, ktorí pravidelne chodili na prvú nedeľu, večer v prvú sobotu sa spovedali a v nedeľu potom pristupovali k sv. prijímaniu, ale to bolo všetko, nikdy viacej potom, len ten jeden raz že sme išli na sv. prijímanie.

Na birmovku si spomínam ale celkom vedome. Chodil som už do šiestej triedy gymnázia, sextan, to znamená, že som mal už 16, 17 rokov, keď som bol na birmovke. Boli to už vojnové roky a tak si pamätám, birmovka začínala o ôsmej hodine a končila popoludní o druhej. Bolo nás 1700 birmovancov, birmoval tam vtedy ostrihomský biskup kardinál Szeredy a boli sme postavení až na asfaltové chodníky pred kostolom, toľko nás bolo. A plne vedome si spomínam, že som dostal od krstného otca knihu Prameň z Boha, kde boli tieto hymny Príd' Duchu Svätý, Veni creator spiritus. Latinsky sme už vtedy vedeli, takže tie som sa modlil po birmovke. Sme už mali postavený nový krásny kostol tam, nebol ešte celkom dokončený, ale na toto všetko si spomínam. Spomínam si na celú tú prípravu, lebo už ako študenti sme sa pripravovali na birmovku a pri plnom vedomí, čo beriem na seba. Bolo to 13. septembra 1942, počas vojny.

Áké bolo vaše birmovné meno?

Hádajte...

Pavol?

Nie, Metod. Zvolil som si meno sv. Metoda.

Pôsobili ste ako kňaz v dobe totalitného režimu, niekoľko rokov ste boli mimo pastorácie, pretože vám to bolo zakázané. Ako ste prežívali toto ťažké obdobie? Na čo ste sa zameriavali vo svojom kňazskom pôsobení neskôr v dobe totality?

Len vy starší to poznáte, že počas totality, ak by kňaz vyvíjal nejakú inú činnosť, ktorú oni nazývali nežiadúcou, s mládežou, keď nacytali kňaza, že napríklad združoval mládež okolo seba, alebo spovedal niekde

na duchovných cvičeniach tuná v horách, tu na Bukovej a podobne, tak to potom hrozili i takýmto trestom, že mal odňatý štátny súhlas. Počas toho tiež sa dala vykonávať tajná kňazská služba, aj kňaz tam pociťoval zvláštnu ochranu Matky Božej. Potom sa to skončilo vtedy, keď nastala Charta 77, museli urobiť nejaké ústupky, tak potom sme niekolkí dostali naspäť ten štátny súhlas. Ale mohol som ísť, nemal som ešte päťdesiatku, ale bol som v tom veku len za kaplána. Bol tam jeden kostolník, nevedel nijako pochopiť ako môže byť jeden päťdesiatročný kňaz kaplánom. Nijako mu to nešlo do hlavy.

Vážený otec biskup, mení sa poslanie kňaza v dnešnej slobodnej spoločnosti od pôsobenia v dobe totality?

Nemal by byť rozdiel, kňaz je vždy kňazom. Aj za totality museli sme my vyvinúť túto istú činnosť, to čo je povinnosťou kňaza. Zvestovanie evanjelia, katechizovanie, no a my sme mali vtedy ešte katechizovania veľa. Veľa detí chodilo na náboženstvo, napriek tomu, že to zakazovali, ale ešte sme mali dost

hodín vyučovania náboženstva. No a potom nemohli byť také stretnutia s mládežou, ako sa teraz robí, verejné, a predsa sme, pod nejakým tým rúškom, robili nejaké to stretnutie s mladými ľuďmi.

Mali sme športový krúžok, veľmi nám zazlievali, že sme dali pingpongový stôl na faru, prichádzali tam mladí ľudia, ale dalo sa robiť. Čiže aj za totality kňaz musí byť na svojom mieste. Teraz keď prišlo slobodné účinkovanie, teraz ten kňaz je nehatený. Toto si musíme vážiť, že máme už tých 18 rokov takú slobodu, za ktorú budeme zodpovedať aj pred Pánom Bohom, či sme využili všetky možnosti. Tak napríklad, ja tuná musím vysloviť veľkú pochvalu a uznanie... keď niekedy idem do hôr a zastavím sa tuná a vidím tie vývesky, z ktorých môžeme pozorovať ako sa tuná rozvíja duchovná, pastoračná a evanjelizačná činnosť. Čiže vidíte, kňaz si vždýcky môže nájsť spôsoby ako rozvinúť túto apoštolskú činnosť. Ale za toto my kňazi budeme zodpovedať Pánovi, ako som využil všetky tie prostriedky pre posvätenie a záchranu duší.

Nové spoločensko-politické usporiadanie prinieslo po roku 1989 mnoho zmien v spoločnosti. Aké úskalía dnešnej doby vidíte, na ktoré by si veriaci ľudia mali dať pozor?

Toho je veľmi veľa. Takú dobu, ako my žijeme dnes, to jednoducho nevieme prirovnať k ničomu. To nepoznal azda starovek, to nebolo v minulosti, to čo je dnes, čo nám ohrozuje duchovný život, kresťanský život, už malých detí, nehovoriac potom o mládeži. Čo je to? Do rodín sa nám dostala televízia s takým programom, že rodičia nestačia ani ubrániť tým deťom, avšak teda prípadne niektorí povedia: „Ono to ešte nerozumie.“ Ale ono to je veľký omyl. To sa dostáva do duše toho dieťaťa a tá nevinná duša je už zranená, napr. strelbou, usmrtením človeka, tými bitkami, tým násilím, čo sa všetko deje.

Nemravné obrazy, to akosi sa zakóduje to tej duše a keď matka sa ponosuje, že päťročná dieťa v tom nachádza záľubu, že mne sa to tak páči, keď ho chcela odtrhnúť. My si ani neuvedomujeme aká je vnímavá detská duša. A potom aké zranenie prináša do detskej duše každý takýto obraz, každé takéto slovo, napríklad keď ono počuje urážku voči Pánu Bohu alebo voči iným ľuďom, keď to vidí prípadne i u rodičov... s týmito zraneniami my dostávame potom tie deti na náboženstvo a nevieme potom, prečo to dieťa reaguje takto, že neprijíma a podobne. Nehovoriac o tom ako som to spomenul len tak zďaleka, dávajú teraz deťom takzvanú sexuálnu výchovu. No, tu by sa mali už rodičia postaviť proti tomu, lebo tak nemožno to podávajú, s takým pohoršením, že kto to potom napravi a kto to vylieči? Tuná by som chcel spomenúť znovu len to, máme tu aj našich animátorov, rodičov... animátori mi povedali, že škoda, že rodičia sa boja o týchto problémoch s deťmi hovoriť, najmä čo sa týka dospievajúcej mládeže.

Sme na veľkom omyle, keď v sme mysleli, že to ide tak samé od seba, tak ako to bolo vo vašom veku. To bolo celkom iné prostredie, oni sú už celkom inak poučení a tuná len jedno jediné môže zachrániť a to je duchovný život. Predstavím vždy týmto deťom: „Pán Boh to ustanovil takto...ak ide napríklad o nejaké nemravnosti... dieťa moje, Pán Boh to

zakazuje, to uráža Pána Ježiša, to nesmieme tak.“ Len na tomto sa to môže rozhodnúť. Len keď bude to samotné dieťa viac milovať Pána Ježiša, len vtedy je schopné odolávať tomuto. Každý mladý človek, či chlapec či dievča, ubráni sa tomu len keď bude viacej milovať Pána Ježiša. A len tento stvoriteľský plán im stále pripomínať: ak chceš raz byť šťastným otcom, ak chceš raz byť šťastnou matkou, potom je len jedna jediná cesta, ktorá tam vedie, a to je cesta čistého zdržanlivého života.

Toto je téma, o ktorej by sa dalo, alebo malo, celkom samostatne hovoriť aj s rodičmi. Ale však tuná je aj duchovný otec, ktorý rozhodne musí aj vo svojich homíliách dávať takú určitú inštrukciu, preto farské spoločenstvo vychováva toto spoločenstvo k tomu istému mravnému životu. Jedno nám hrá do karát, by som povedal, Nebojte sa toho. Ukazuje sa, kam vedie táto nemravnosť, ako nič rodiny, ako sa rozpadávajú rodiny, ako nič jednotlivcov, ľudí, a tuná možno poukázať, ak chceš byť v živote šťastný, len táto jedna cesta existuje.

Spomenuli ste televíziu ako médium, informačno-komunikačné technológie sú dnes novým médiom evanjelizácie, ktorá sa zameriava zvlášť na mladých ľudí. Ako vy vnímate tento nový fenomén využívania počítačovej techniky, internetu?

Aj sv. otcovi Jánovi Pavlovi II. dali svojho času otázku: „Svätý otče, viete vy, čo je internet?“ „Nie ja to nepoznám.“ To povedal na začiatku a keď mu vysvetlili, čo je to internet, vtedy tento muž, ktorý mal jasný pohľad, hovorí: „Toto by sa malo využiť pre evanjelizáciu.“ Máme jedného kňaza, ktorý má sám blog, krásne úvahy dáva do toho internetu. Ja som to najskôr počul z vatikánskeho rozhlasu, že má 100 000 čitateľov týchto svojich stránok.

Denno-denne tam dáva krásne úvahy, aké teraz idú, napr. z televízie Noe, Poklady duše, tak aj toto sú také poklady duše.

Keby sme my vedeli naplňať napríklad ten internet, alebo tvoriť tie programy v televízii, to čo dáva tá televízia Noe, teraz sa rozbieha naša televízia Lux, toto použiť pre evanjelizáciu, šírenie, budovanie Božieho kráľovstva. Takto nejakoby sa dalo ani nie paralyzovať zlé programy, ktoré sú tam, či už na tom internete alebo v televízii. To je strašné duševné pustošenie pre našu spoločnosť, že tam dávajú tie seriály.. Peter Hahn, redaktor nemeckej televízie, ktorý napísal knihu o konci fašiangovania, aby sa ľudia vrátili do kostolov. Jeho knihu preložili Česi, pôvodný titul je Schluss lustig. Koniec tomuto, čo sa robí v Nemecku. A on ako redaktor televízie obviňuje práve televíziu za to, čo sa tam robí. Napríklad v rodinnom živote, nechceli sme mať deti a miesto toho chováme zvieratá.

Nemá kto opatrovať starých ľudí, preto musia prichádzať dievčatá a ženy z Libanonu a iných krajín. Zostávajú tie príbytky samé, odložili sme všetky pravé hodnoty, pekný rodinný život s deťmi, kde rodičia mohli tak prežívať to spoločenstvo s deťmi, kde aj starí rodičia našli svoj domov a nemuseli ich dávať do nejakých iných sociálnych domovov. Opustili sme kostol, opustili sme vieru, a miesto toho sme zobrali ten brak, ktorý nám dáva televízia. Až takto ten redaktor zaútočil na tú nemeckú televíziu, v ktorej on sám pracuje. Tu je potrebné už konečne sa spamätať, a preto aj ten preklad je taký dobrý, koniec fašiangovaniu, koniec tomu, čím sa zahrávame, treba sa vrátiť do kostola.

Vážený otec biskup, na plátne teraz vidíme vašu fotku ako sedíte pri počítači. Aký je váš vzťah k počítaču a k internetu?

Úprimne vám musím povedať, že používam počítač čisto pre pastoračné úlohy. Každú úvahu, každú homíliu, ktorú prednesiem, a tým je príprava, bratia moji, takmer skončená. Najprv som teda musel s počítačom pracovať v úrade, kvôli korešpondencii a pre seba teda najviacej len toto. Ja už nepoznám tú podrobnú techniku, čo sa dá s počítačom robiť, ale takto účelovo to využívam.

Tlač, rozhlas, televízia môžu svoje poslanie využívať na dobré i zlé ciele. Aké sú vaše osobné skúsenosti s takýmito médiami?

Bolo to v utorok 23.9., mal som v Trnave sv. omšu do rádia Lumen. Musel som hovoriť o tom, čo sa stalo predchádzajúci utorok 16.9. V parlamente bolo hlasovanie, Peter Gabura predniesol námietku proti existujúcemu zákonu o potratoch, aby tento zákon, ktorý je ešte z totality, bol konečne zrušený. No, prijali to v prvom čítaní a hlasovali o zrušení toho zákona. No a vtedy som mal všetko stiahnuté z internetu, kto ako

SMOLENICKÝ POSOL 4/2008

hlasovali, 33 poslancov bolo za to, aby tento zákon bol ponechaný, 36 poslancov, a to boli naši poslanci z KDĽH, ale aj iní tam boli, ktorí hlasovali za zrušenie toho zákona. 50 poslancov, medzi nimi boli aj naši katolícki poslanci, zdržovali sa hlasovania. Tak neprišlo k rozhodnutiu, lebo bola potrebná parlamentná väčšina a k tomu sa nedospelo. Lenže komentár bol taký, že predsa je tuná určitá nádej. Len 33 zo 150 poslancov hlasovalo za ponechanie.

Bolo by potrebné teraz vstúpiť tak do svedomia týchto 50 poslancov, ktorí sa zdržali, ale aj všetkých poslancov, aby si uvedomovali, za čo oni hlasujú. Nech si oni neumývajú ruky ako Pilát. Som aj v homílii použil to - Pilát neodsúdil Ježiša Krista, sympatizoval s Ježišom Kristom, ale vydal Ježiša, aby ho usmrtili. Je bez viny? Ani títo poslanci nie sú bez viny. Krv týchto detí volá o pomstu do neba, nech si to oni uvedomia, tú veľkú zodpovednosť, ktorú majú pred Bohom, keď aj katolícky poslanec, ktorý číta lekcii v kostole, zdržal sa hlasovania. To vidíte, že ako je to pomýlené.

A potom som sa pýtal, čo my? To sa týkalo poslancov, a čo my? Neslobodno hlasovať za takých poslancov, čo hlasujú za potrat. A ešte niečo, som tam uviedol - boj proti týmto abortom v Amerike. Ešte keď som bol na začiatku biskupského úradu, prišla k nám delegácia z Ameriky, pamätám sa, bolo to v Olomouci, ešte sme mali spoločnú biskupskú konferenciu, a títo Američania nám hovorili, do svedomia nám vstupovali: „Biskupi, robte niečo už proti tomuto zákonu. My v Amerike sa staviame pred tie kliniky, kde robia aborty, zabraňujeme vstup lekárom, sestram, matkám, ktoré tam idú. Trestajú nás, či už je to 10 dolárová pokuta, niekedy je to aj väzenie. 50 000 ľudí bolo už takto potrestaných a hovorí, výsledok slabý. Čo treba robiť? Rozhodli sa – čo nedokážeme my ľudia, to dokáže sám Pán. Začali robiť adorácie pred Najsvätejšou Sviatosťou, nočné adorácie... a výsledok? Počúvajte. Objavil sa v českých novinách Katolícky týdeník takýto článok: Boh zatvoril v štáte New York 37 potratových kliník. Boh ich zatvoril, nie my. Preto treba sa modliť a modliť, adorať a odprosovať, len takýto boj môžeme viesť.

Vážený otec biskup, vieme o Vás, že ste verným ctiteľom Panny Márie a chcela by som sa opýtať, čo vás viedlo k takej hlbokoj mariánskej úcte. Boli to vaši rodičia, možno predovšetkým vaša mamička, možno neskôr kňaz vo farnosti, kde ste vyrastali...ako to bolo?

Áno, musím ďakovať, mal som veľmi zbožného starého otca, ktorý bol síce roľníkom, jednoduchý človek, ale ktorý poopatruval dobytok, potom sa prezliekol a išiel na rannú sv. omšu. Každé ráno chodil do kostola, a potom konal tak pobožnosti, bol veľmi zaniatený za Hlinkovu stranu, tak si to pamätám. On bol otcom mojej matky, ktorá tak isto zdedila tú zbožnosť, a tak sa to prenášalo aj na našu rodinu, mojich súrodencov, s matkou som putoval aj vtedy na Hostín. To už sa potom tak rozvíjalo. Musím povedať, že to je čisto dar Boží. Naši mladí chlapci, hovorili sme o tom, čo ich priviedlo do seminára, a teraz, ako hľadiť na to? Dnes už nikto nechce ísť do seminára, toto sú hrdinovia, ktorí nastupujú túto cestu, ale zase nech si nerobia zásluhy, toto je vyslovene dar Boží. Kňazské povolanie a kňazstvo, to je dar a tajomstvo.

Vaša excelencia, otec biskup, z celého srdca by som vám chcela poďakovať za tento rozhovor.

Aj ja ďakujem, že ste mi umožnili takto hovoriť. To len v Smoleniciach sa dá dokázať. Hovorím vám, že ma k Smoleniciam vždy viažu tie najkrajšie spomienky.

Zhovárala sa Marianna Šestáková, prepis Mária Hajičková, foto Viliam Štibraný
Na fotografiách: J.E. Mons Dominik Tóth počas Eucharistickej pobožnosti

Ján Nemec a „hostia“

Farnosť Smolenice je už dávno známa tým, že núdza o spevákov u nás veru nie je. Presvedčili sme sa o tom aj na popoludňajšom nedeľnom koncerte.

V prípravnej fáze sme viedli diskusie o tom, koho by sme mohli tento rok pozvať, kto by dokázal osloviť čo najširšie publikum poslucháčov. A čuduj sa svete, napokon sme zostali, dá sa povedať „doma“.

Koncepciu koncertu si zobral do svojich rúk odborne podkutý, pán Matúš Dobšovič. Zobral to zo skutočne správneho konca. O tom sa mohli presvedčiť všetci, ktorí sa na koncerte zúčastnili.

Hlavným hosťom bol vynikajúci klavirista, organista, ale aj spevák a skladateľ, pán Ján Nemec. Profesne je pedagógom na Gymnáziu Angely Merici v Trnave. Jeho meno sa môže spájať strednej generácii aj s kedysi známou hudobnou skupinou Amfortas.

Ako „hostia“ koncertu sa predstavili, mládežnícky spevácky zbor, ktorý už dlhé roky vedie pani Iveta Murárová. Okrem toho predviedla aj kus vlastného speváckeho umenia v sólovom vystúpení v hudobnom doprovide manžela, pána Jozefa Murára, jedného z našich organistov. Pôsobivé bolo i vystúpenie Elizabety Dobšovičovej v klavírnom doprovide Márie Štibraney z Horných Orešian. Poslucháčom sa predstavil i spevácky zbor Mysterium Cantus, pod vedením zbormajstra, pána Matúša Dobšoviča, dirigenta, moderátora a speváka. Z vystúpenia bolo cítiť, že spev je jeho profesiou a veľkou láskou.

Koncert bol vskutku pestrý a zaujímavý. Presvedčili sme sa, že talenty a hodnoty netreba hľadať ďaleko. Ako to už v živote býva, to najcennejšie nám leží pri nohách. A keď nám je ťažko zohnúť sa, prejdeme celý svet, aby sme sa napokon predsa len zohli...

(iš, foto vš)

Svätá omša za poľovníkov

Dňa 15.11.2008 sa členovia PZ Driny Smolenice stretli pri prvej svätej omši sv. Huberta, ktorú obetovali za živých i mŕtvých členov PZ a ako vďaku všetkým, ktorí im pomohli obnoviť poľovný revír v Smoleniciach. Hlavným celebrantom svätej omše bol vdp. Rybanský z Malženíc. Pri svätej omši d'akovali najmä sv. Hubertovi, ktorý je patrónom poľovníkov. Po svätej omši sa členovia PZ a všetci, ktorí pomohli pri príprave svätej omši stretli na posedení vo farskom stredisku.

Z histórie vieme, že Hubert bol aquitánskym princom. Žil veľmi rozpustilo a veľmi neviazaným spôsobom holdoval lovu. Na jednej poľovačke na Veľký piatok uháňal za jeleňom, ktorý sa mu stratil z dohľadu. Pri stopovaní mu jeleň náhle vybehol z húštiny a medzi parohmi mal

zlatý kríž, ktorý tak žiaril, že zatienil aj slnko. Zo žiare sa ozval hlas Ukrižovaného: „Hubert, prečo lovíš neustále lesné zvieratá? Je už na čase, aby si začal hľadať mňa, lebo ja som Pán a tvoj Boh, ktorý bol dnes za teba a všetkých ľudí ukrižovaný.“ Hubert sa zľakol, zosadol z koňa, pokľakol a povedal: „Pane Bože už viackrát som o tebe počul, ale aj napriek tomu som doteraz v teba neveril a neuctieval som ťa ako pravého Boha. Povedz mi, čo chceš, aby som urobil, ukáž mi cestu pravdy a tvojej vôle.“ Ježiš mu povedal: „Chod' k biskupovi Lambertovi do Maastricku, ktorého si si už aj tak priad vidieť. Bude ťa učiť a povie čo musíš urobiť, aby si si mohol zaslúžiť život večný.“ Keď to pán povedal, zmizol. Hubert sa so svojimi sluhami v pokore domov. Naučil sa vážiť si zvieratá a prírodu. Prijal kresťanstvo a keď r. 708 Sasi zavraždili biskupa Lamberta, stal sa jeho nástupcom a venoval sa misijnej činnosti v oblasti Ardén. Po smrti bol vyhlásený za svätca a stal sa patrónom všetkých poľovníkov.

Členovia PZ Driny chceli touto svätou omšou nadviazať na tradíciu Celoslovenských dní sv. Huberta, ktoré sa každoročne konajú v Sv. Antone. Sú príležitosťou pre priateľské stretnutia poľovníkov i nepoľovníkov z celého Slovenska i zo zahraničia, zábavu, súťaženie a príjemne strávené chvíle v kruhu histórie, prírody a kultúry.

Verím, že táto spoločensko - duchovná akcia prezentovala poľovníkov nielen ako tých, ktorí strieľajú a lovia zver, ale že majú právo a povinnosť starať sa o prírodu, v ktorej človek zanechal nie vždy pozitívnu, nezmazateľnú stopu. Príroda už nie je schopná sa sama regenerovať, preto človek má povinnosť prírode vracať to, čo mu ona sama dáva. Toto sa poľovníkom podarí za účinnej pomoci všetkých občanov.

Členovia PZ Driny Smolenice d'akujú všetkým, ktorí pomohli pri organizovaní tejto svätej omše a spolu s nimi si pripomenuli odkaz sv. Huberta vážiť si zvieratá a prírodu a zver nielen loviť, ale hlavne chrániť a pochopiť jej význam v prírode.

dl, foto al

Na fotografii vdp. Rybanský, prinášanie obetných darov

Príbeh šitý na mieru:) KTO SME?

Jeden veľmi dobre známy rečník začal svoju prednášku tým, že do vzduchu zdvihol 100 eurovú bankovku. V miestnosti, kde bolo 200 ľudí, sa opýtal: „Kto by chcel túto 100 eurovú bankovku?“ Ruky sa začali dvíhať. Povedal: „Túto bankovku dám jednému z vás - ale najprv mi dovoľte, aby som s ňou niečo urobil.“

Začal bankovku krčiť. Potom sa opýtal: „Kto ju ešte stále chce?“ Ruky boli znovu vo vzduchu. „Dobre“, odpovedal, „a čo ak urobím toto?“ Hodil bankovku na zem a začal ju krčiť topánkou. Potom ju zdvihol, pokrčenú a pošliapanú. „A teraz, kto ju ešte stále chce?“ Ruky znovu vyleteli do vzduchu. „Priatelia moji, naučili ste sa veľmi cennú lekciu. Bez ohľadu na to, čo som s tou bankovkou urobil, napriek tomu ju naďalej chcete, pretože to nezmenšilo jej hodnotu. Ešte stále má cenu 100 eur.“

Mnohokrát sme v živote hodení na zem, pokrčení a zadupaní do zeme rozhodnutiami, ktoré urobíme a okolnosťami, ktoré nás stretnú. Cítime sa, ako keby sme boli bezcenní. Ale bez ohľadu na to, čo sa stalo alebo čo sa stane, nikdy nestratíte svoju hodnotu. Špinaví alebo čistí, zničení alebo ľahko pokrčení, stále ste nedocenení pre tých, ktorí vás milujú.

Cena našich životov nemá svoj pôvod v tom, čo robíme, alebo koho poznáme, ale KTO SME.

V úprave dj

1 € = 30,1260Sk

**ĽUDSKÝ ŽIVOT=∞
nevyčísľiteľná hodnota**

Dáte si kávičku?

Novinkou tohtoročných Farských dní bolo posedenie vo Farskej kaviarni. Bol to dobrý nápad, pretože kaviareň si našla svojich priaznivcov a mala už aj svoje pokračovanie 23.novembra.

Káva, čaj a niečo malé sladké k tomu sa podávalo za dobrovoľné príspevky. Prišli mladší i starší, posedeli, porozprávali sa. To bolo napokon aj cieľom organizátorov. Vytvoril priestor na neformálne stretnutie v príjemnej atmosfére. Pokračovanie kaviarne sa nieslo v literárno - umeleckom duchu.

Bývalá pani učiteľka Anzelma Holásková spríjemnila návštevníkom popoludnie čítaním z klasickej literárnej tvorby. Pani Daša Lančaričová dokonca prednesom vlastnej tvorby. Naše speváčky zboru Mysterium Cantus pridali zopár ľudových piesní v hudobnom doprovode svojho umeleckého vedúceho, Matúša Dobšoviča. O občerštenie sa starali pani Eva Hajičková a slečna Beáta Hajičková.

Tešíme sana ďalšie posedenie vo Farskej kaviarni.

(iš)

Foto: hostia Farskej kaviarne, vš

MANŽELSTVO

Pohľad Cirkvi

Asi doteraz „najkrajšia“ odpoveď snúbencov na otázku, prečo chcú mať sobáš v kostole, podľa slov jedného kňaza bola: „Lebo tam je chládok“.

Aj keď dnešná spoločnosť a Cirkev sa v niektorých vyhláseniach o manželstve stretávajú, je v nich aj veľa odlišností. Pod nálepkou ľudských práv sa dnes hovorí o práve homosexuálov uzatvárať „manželstvo“. Cirkev s tým nemôže súhlasiť, lebo počnúc opisom stvorenia cez celú dejiny Svätého Písma vidíme, že Boh stvoril človeka ako muža a ženu (Gn 1,27).

A o pár riadkov ďalej čítame: „Preto muž opustí svojho otca i svoju matku a prilipne k svojej manželke a budú dvaja jedným telom“ (Gn 2,24). Táto veta je Božou požiadavkou, ktorú Cirkev rešpektuje, na manželskú vernosť a nerozlučnosť manželstva. Tu ale treba pripomenúť niekoľko vysvetlení (o manželstve hovorí Kódex kánonického práva v kánonoch 1055 – 1165):

- odlúčenie pri trvaní zväzku (manželská odluka) je možnosť ktorú dáva Cirkev v prípade vážnych dôvodov, pričom manželstvo zostáva pred Cirkvou naďalej platné a nemôže sa uzatvoriť nové (CIC, kán. 1151 až 1155).

- manželstvo vyhlásené za neplatné – manželstvo pre nejakú prekážku nevzniklo, o platnosti na základe dôkazov rozhoduje cirkevný súd.

Ďalším problémom súčasnosti sú tzv. voľné zväzky, ktoré sa tvária

ako manželstvo. Tým ale chýba morálna istota vernosti a nerozlučiteľnosti, lebo sa môžu kedykoľvek rozpadnúť a nikto tomu nemôže zabrániť a táto neistota má svoje ďalšie psychologické dopady (napr. problém detí, rozdelenie rolí v rodine, nechávanie si zadných dveriek a tým možnosť „vydierania“...)

Zvykli sme si na národnostne zmiešané manželstvá, ale môžeme sa stretnúť aj s tým, že manželstvo chcú uzatvoriť ľudia s odlišným vierovyznaním. Nie sú to problémy neriešiteľné, ale každé riešenie si vyžaduje čas a ochotu prijať podmienky, ktoré stanovuje Cirkev. Preto je potrebné v takýchto prípadoch čím skôr sa prísť opýtať na možnosti a podmienky, aby sa vyhllo prípadným problémom – preto sa odporúča v každom prípade prísť aspoň 3 mesiace pred plánovaným dátumom sobáša.

V každom prípade – je rozdiel, či chce niekto svoju životnú situáciu, čo sa týka vzájomného spoluzitia, riešiť alebo nie. Sú aj momentálne morálne neriešiteľné situácie, keď začnú spoluzitie ľudia, ktorí nemôžu uzatvoriť cirkevne platné manželstvo, ale nechcú pretrhnúť spoločenstvo s Cirkvou alebo si neskoro uvedomia následky svojho rozhodnutia. Takí síce nemôžu čerpať silu so sviatostí, ale sviatosti nie sú jediným zdrojom Božej milosti; takýmto zdrojom je napr. modlitba, prijímanie svätenín a požehnaní.

(pb)

Celoživotný prístav lásky

Do manželstva vstupujú mladí, ale aj starší ľudia s predsavzatím, že je to na celý život. Pred oltárom si sľúbia lásku, vernosť, porozumenie, že sa nikdy neopustia a budú spolu až do konca života v dobrom aj v zlom. Vtedy to každý zo snúbencov myslí naozaj vážne a verí tomu. Prečo sa potom ľudia po niekoľkých rokoch rozvádajú? Veď boli takí šťastní...

Manželstvo je trvalý zväzok medzi mužom a ženou, ktorý vytvára optimálne podmienky pre výchovu detí, zaistenie fyzických a ekonomických potrieb rodiny, vzdelávanie, vytvorenie priestoru pre priateľstvo, pre city, lásku, porozumenie, pomoc a najmä rodinné zázemie a domov. A aj napriek týmto faktom je v súčasnej dobe a spoločnosti stále viac rozvodov. Aké vlastne sú najčastejšie príčiny rozvodov?

Peniaze - kvôli ich nedostatku sa rozpadlo nejedno manželstvo. Kde je nedostatok, panuje zlosť, trápenie, zúfalstvo. Partneri sú podráždení a nevedia situáciu riešiť rozumnejšie ako sa rozviest'. Problém s peniazmi vyvoláva hádky, nenávisť, uzavretie sa do seba, útek k alkoholu do samoty. Zaujímavé však je, že i dostatok peňazí v rodine vyvoláva rovnaké reakcie. Drahé autá, dovolenky, oblečenie ochudobňujú ducha a potláčajú do úzadia lásku, porozumenie a city. Kde sú teraz slová prísahy? V dobrom aj v zlom, v bohatstve i v chudobe! Kde sa stratila dôvera a istota partnerov? Kde nie je istoty, tam nemožno nájsť oporu.

Nevera. V posledných desiatkach rokov je to veľmi rozšírený fenomén. Prečo sa deje? Nastala v manželstve nuda, nespokojnosť? Hriechom pošliapané city a bolestivá zrada podvedeného je veľmi ponižujúca a ťažko odpustiteľná. Kto je na vine, že do manželstva vstúpi nevera, kto jej otvoril dvere do chráneného územia rodiny? V dobrom aj v zlom, do konca života, v láske, spolu....

Alkohol. Alkohol a drogy menia psychiku a správanie ľudí. Vplyvajú nielen na biologický, psychický, ale aj na sociálny vývoj jednotlivca. Z partnera, ktorý stál pred oltárom a sľuboval lásku sa zrazu stal neznámy muž, neznáma žena. Žiť v rodine s alkoholikom je veľmi náročné pre celú rodinu. Zmeny nálad, miňanie peňazí, fyzické a psychické násilie nie je v takejto rodine ničím neobvyklým. Hádky, ponižovanie, krik narušujú výchovu detí a celý chod domácnosti. Vytratí sa pokoj, odide dôvera. Dá sa toto všetko vydržať, kde sú tie hranice? Kto uhasil plameň lásky v tejto rodine?

Týranie - nie len fyzické násilie a ponižovanie, ale najmä psychické násilie vyrýva hlboké brázdny do srdca celej týranej rodiny. Ženy sa svojich násilných manželov často boja a preto ich správanie dlhé roky tolerujú. Ticho trpia a chránia najmä svoje deti aj keď samé sa neraz nedokážu ubrániť. Agresor prítvrdzuje a žena ustupuje. A možno práve on je ten, ktorý potrebuje pomoc a porozumenie. Za každým útokom sa skrýva jeho osobné pochybenie, slabosť a trauma - možno z detstva. Zmieriť sa s takýmto životom, alebo zabojsť, nájsť odvahu, oporu okolia, ozbrojiť sa vytrvalosťou?

Syndróm opusteného hniezda - do manželstva sa vkradne stereotyp, nuda, viazne komunikácia. Deti odídu z domu a už sa niet kvôli čomu ani pohádať. Každý sa uzatvorí do svojho vnútra, svojich záľub a koníčkov a s manželov sa stanú cudzí ľudia, ktorí si nemajú čo povedať. Cítia sa nepotrební, zbytoční, strácajú životný cieľ, stávajú sa sociálne izolovaní. Prečo si práve teraz nezopakovať romantické výlety v prírode, krásne zaľúbené slová, dlhé rozhovory pod hviezdou oblohou? Kam odišla láska, vzájomná úcta, dôvera, súlad, pokoj a priateľstvo? Veď sme si prisahali v dobrom aj v zlom, v zdraví aj v chorobe....

Vstúpme do nového roka ako novomanželia. Aj keď medové týždne skončili, nikdy nezapochybujme o svojom manželstve. Nedovoľte, aby vaše spoločné dni narušila nenávisť, hádky, nevera, alkohol. Snažte sa navzájom poznávať a ďakujte za to, že ste sa našli medzi miliónmi ľudí a ešte stále ste spolu. Oslavujte lásku a dôveru, ktoré v sebe nosíte. Snažte sa byť neustále šťastní jednoduchým spôsobom. Vašu lásku nech nenarušia vzájomný egoizmus. Tvoj manžel nech je tvojim najlepším priateľom a tvoja manželka nech je tvojou najlepšou priateľkou. Vaša láska nech sa prejavuje každodennými maličkosťami: úsmevom, dobrým slovom, bozkom vďaka, spontánnym objatím. Vážme si jeden druhého, neurážajme sa, hľadajme v sebe stále nové hodnoty, neponižujme sa. Všetko čo robíme pre svoju rodinu, jeden pre druhého, robme s láskou a bez výčitek. Vytvorme s našich rodín oázu pokoja a pevného zázemia.

„Bože daj nám silu a odvahu kráčať v novom roku spolu v dobrom aj v zlom, v šťastí aj v nešťastí...“

Úsmevy Farských dní :-)

„Bože, prečo?“
Viest' ženský zbor *Mysterium
cantus* nie je asi jednoduché!

„Ved' počkajte, keď
mi narastú všetky
zuby!“
Malý Jožko si na nás
brúsi zuby, ktoré
ešte nemá!

„Tá Iva má teda páru!“
Pri Ivetkinom vystúpení
zostal v nemom úžase aj
vlastný manžel!

„Konečne si môžem v kostole
pospať...“
Koncert si vychutnal aj pán farár!

„Prijmeš mou rúži?“
„Neprijmem. Dobře viem, že ju
máš od birmovancov!“

„Suseda, dobehneme ich?“
Aj prinášanie obetných darov môže vyzerat' ako naháňačka!

NASE STATISTIKY

KRSTY

Samuel Hodulík, nar. 16.7.2008, pokr. 24.8.2008,
Alison Petra Dóka, nar. 7.3.2008, pokr. 13.9.2008,
Lukáš Vajsábel, nar. 18.8.2008, pokr. 5.10.2008,
Ema Rábarová, nar. 6.9.2008, pokr. 5.10.2008,
Alexander Novák, nar. 31.8.2008, pokr. 5.10.2008,
Tomáš Polák, nar. 19.9.2008, pokr. 16.11.2008,
Dominika Urbanová, nar. 26.6.2008, pokr. 16.11.2008,
Katarína Lehotová, nar. 18.11.2008, pokr. 7.12.2008,
Daniel Janurík, nar. 13.11.2008, pokr. 14.12.2008.

SOBÁŠE

Erik Pinkas a Alena LEhocká, 29.8.2008 v Smoleniciach,
Peter Vaško a Soňa Štibraná, 30.8.2008 v Smopl. N. Vsi,
Martin Bednarovský a Mária Soósová, 30.8.2008 v Smol. N. Vsi,
Jozef Bárta a Katarína Žitňanská, 6.9.2008 v Smoleniciach,
Peter Dóka a Lýdia Makarovičová, 13.9.2008 v Smoleniciach,
Ľubomír Portáš a Petronela Horváthová, 13.9.2008 v Lošonci,
Ondrej Cisár a Miroslava Štibraná, 20.9.2008 v Smoleniciach,
Branislav Magda a Valéria Šimanská, 20.9.2008 v Smoleniciach,
Julián Vojtech a Veronika Krajčovičová, 11.10.2008 v Smoleniciach,
Tomáš Takáč a Monika Brázdovičová, 8.11.2008 v Smoleniciach.

POHREBY

Ladislav Augustín, nar. 14.7.1968, zomrel 27.8.2008, pochovaný v Lošonci,
Ján Ratajský, nar. 19.5.1933, zomrel 7.9.2008, pochovaný v Lošonci,
Bohumil Sládek, nar. 17.10.1928, zomrel 10.9.2008, pochovaný v Smoleniciach,
Valburga Blahútová rod. Slobodová, nar. 29.2.1932, zomrela 8.10.2008, pochovaná v Lošonci.
Alexander Blahút, nar. 19.12.1935, zomrel 16.10.2008, pochovaný v Lošonci,
Viliam Štibraný, nar. 7.8.1940, zomrel 20.10.2008, pochovaný v Smoleniciach,
Jozef Vávro, nar. 31.7.1927, zomrel 23.10.2008, pochovaný v Smoleniciach,
Helena Repová rod. Ježeková, nar. 8.7.1938, zomrela 8.10.2008, pochovaná v Lošonci.
Štefan Hodulík, nar. 7.1.1948, zomrel 10.11.2008, pochovaný v Smoleniciach,
Filoména Grófová rod. Rábarová, nar. 30.12.1942, zomrel 14.11.2008, pochovaná v Lošonci,
Michal Lichoň, nar. 17.5.1964, zomrel 15.11.2008, pochovaný v Smoleniciach,
Vladimír Macho, nar. 19.3.1944, zomrel 16.11.2008, pochovaný v Smoleniciach,
Anton Chrvála, nar. 22.3.1938, zomrel 25.11.2008, pochovaný v Smoleniciach,
Filoména Kubeková rod. Zvonárová, nar. 29.12.1930, zomrela 30.11.2008, pochovaná v Smol. N. Vsi,
Ján Blažo, nar. 5.6.1928, zomrel 6.12.2008, pochovaný v Smoleniciach,
Jozef Kovačovič, nar. 26.1.1928, zomrel 13.12.2008, pochovaný v Smoleniciach.

JAZYKOVÉ OKIENKO

Modlitba sv. Františka z Assisi za pokoj

Pane, urob ma nástrojom svojho pokoja. Daj, aby som vnášal lásku, kde panuje nenávisť; odpustenie, kde sa množia urážky; jednotu, kde vládne nesvornosť. Daj, aby som prinášal pravdu tým, čo blúdia; vieru tým, čo pochybujú; nádej tým, čo si zúfajú; svetlo tým, čo tápu vo tmách; radosť tým, čo smútia.

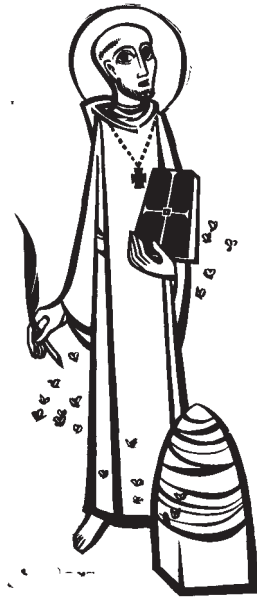
Pane, daj, aby som sa snažil skôr potešovať iných, než aby mňa potešovali; skôr chápať iných, než aby mňa chápali; skôr milovať iných, než aby mňa milovali.

Pretože len keď dávame – nadobúdame; len keď zabúdame na seba – nachádzame seba samých; len keď odpúšťame – dostáva sa nám odpustenia; len keď odumierame seba – povstávame k večnému životu. Amen.

PO NEMECKY

Friedensgebet des Heiligen Franziskus von Assisi

Herr, mache mich zum Werkzeug Deines Friedens.
 Dass ich Liebe bringe, wo man sich hasst.
 Dass ich Versöhnung bringe, wo man sich kränkt.
 Dass ich Einigkeit bringe, wo Zwietracht ist.
 Dass ich den Glauben bringe, wo Zweifel quält.
 Dass ich die Wahrheit bringe, wo Irrtum herrscht.
 Dass ich die Hoffnung bringe, wo Verzweiflung droht.
 Dass ich die Freude bringe, wo Traurigkeit ist.
 Dass ich das Licht bringe, wo Finsternis waltet.
 Oh Meister, hilf mir, dass ich nicht danach verlange
 Getröstet zu werden, sondern zu trösten,
 Verstanden zu werden, sondern zu verstehen,
 Geliebt zu werden, sondern zu lieben.
 Denn wer gibt, der empfängt.
 Wer verzeiht, dem wird verziehen.
 Wer stirbt, der wird zum ewigen Leben geboren.
 M.Š.

OKIENKO SV. JOZEFA

(ľudová pobožnosť)

K pobožnostiam sv. Jozefa patrí aj „Detská streda“. Každá streda je zasvätená sv. Jozefovi, tak ako každá sobota Panne Márii.

Sv. Otec, Pius XI. odporúčal, aby sa v tento deň deti utiekali k sv. Jozefovi, aby ich zachránil od duševnej skazy a záhuby. Sv. Jozef bol pestúnom a vychovávateľom Ježiška. Na rukách ho nosil, s ním sa modlieval, bol jeho živiteľom a zachránil ho od Herodesovej ukrutnosti. Preto i teraz miluje deti a starostlivo ich chráni.

Nemusíme odbavovať nijakú povinnú modlitbu, len v prvú stredu v mesiaci sa máme utiekať k sv. Jozefovi a v mene Ježiša Krista a na česť Panny Márie, jmu obetovať všetky svoje trápenia, práce, modlitby, sv. prijímanie a zvlášť účasť na sv. omši, aby sv. Jozef duševne nás zachránil pre život večný.

Sv. Jozef, priateľ a ochrana nevinných dieťok, oroduj za nás.

Rubriku vedie CN

